

Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες
Καὶ τὰ ἔντακα δωδεκάσελιδα φύλλα ἐπίσης δραχ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν
ὁμογενεῖας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμανικῆς Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 80. Ἐξέμνηος
δραχ. 45. Τρίμνηος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια δραχμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἑλλαν. Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμνηοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλα αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐουδήκτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέκιον

Παρίδος Β'.— Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουνίου 1928

Ἔτος 50ον.— Ἀριθ. 23

37^Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΑ φορὰ βρισκόμουν στὴν ἐκκλησία.
Βέβαια δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ
συνέβαινε αὐτό, ἐκείνη ὁμῶς τὴν ἡ-
μέρα προσεχῶς ἐξαιρετικὰ καὶ μοιχα-
λιανῶς ἐντελῶς καινούρια ἐντόπιση ὄλα
δὲς ἀκουγὰ. Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ προσεχῶς ἰ-
διαίτερος μιὰ δέηση ποὺ ἔκανε ὁ παπῆς: «Καὶ
διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ λοιμοῦ, λοιμοῦ, οὐλοῦ,
καταπονητισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλ-
λοφύλων...» Ὅταν λοιπὸν γύριζα σπίτι μου,
δὲν ἔξερα πῶς, σκέφθηκα ὅτι ἡ δέηση αὐτὴ μπο-
ροῦσε νὰ ἐφαρμοσθῆι πληρέστερα καὶ στὴν Κυ-
ριακὴ μας. «Γιὰ κοίτα», εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου,
«πόσα ἀπ' αὐτὰ τὰ κακὰ ποὺ ἀναφέρει ἡ δέη-

Βλέπετε τι καλό χορτάει; γιά πρότυπο μυαλό με παίρνει. 'Η 'Αταλάνη φοβάται μήπως η κυρά Μάρθα την πετάξει στη σόμπα της και «καή σιγά-σιγά». Πιστεύω πως θα έννοη την απάντησή της και όχι τον εαυτό της, αλλά πάλι πως μπορεί ένα χαρτί να καίγεται «σιγά-σιγά»; Μυστήριο τέλος πάντων. Κατά την 'Αταλάνη λοιπόν η μεγαλύτερη ετυχία είναι η εθεροεσία στην πατρίδα, γιατί τότε τόνομα του εθεργέτου θα μείνη άθνατο εις τους αιδνας. 'Η 'Ηβη θεωρεί ως τη μεγαλύτερη ετυχία την ελευθερία της πατρίδας, καθώς και ο 'Αμίμητος Γελοιοποιός, που λέει ότι μόνον όσοι έχουν εχθρό κάτω από το σκληρό ζυγό των Τούρκων, ξέρουν τι αξίζει η ελευθερία. Και τελευταίο ερχεται το 'Ονειρον του 'Ελληνισμού, που βαρέθηκε να λέει ότι είμαστε από-

Ο 'Ανανίας με τα γυαλιά.
(Επίσοπός της Αιλάντας.)

γονοι των 'Αρχαίων 'Ελλήνων και θέλει να λέει άλλως ότι είμαστε 'Ελληνες και αυτό να αρκεί γιά να μας θαυμάζουν. «Δέν πιστεύω να έχω κανείς αντίρρηση», προσθέτει.

— Ω, κάθε άλλο! είπε η κυρία Διάπλασις. Και οι νεότεροι όμως 'Ελληνες εφευρίσαν να κάνουν τόνομα τους ένδοξο άσέχτως με την καταγωγή τους. Δέν πιστεύω να μνη το λογαριάζη αυτό το 'Ονειρον του 'Ελληνισμού.

Και τώρα ερχόμαστε στον... Μάρτη
— Τι, στο Μάρτη; άπόρησαν οι άδελφές μου.

— Ναι, στο Μάρτη. 'Οπως ο Μάρτης δέν λείπει άπ' τη Σαροπολή, έτσι κι άπό την Κυριακή οι Διαπλάσοφιλοι. Νά ο Ρασκουίν (πό, πό, τι φοβερό ψευδώνυμο,) που νομίζει ότι η μεγαλύτερη ετυχία γιά ένα παιδί είναι όταν του πουν πως το δένεγρασαν στη Διάπλασι, και όταν παίρηνη δέκα στά μαθήματα. Το ίδιο λέει κι ο Σεντεμμένος, που η μεγαλύτερη του ετυχία, στην ξενιτειά είναι όταν λαμβάνη τακτικά την Διάπλασι. 'Η 'Εθνηκή Πίστις θέλει να γίνη η Διάπλασις δωδεκασέλιδη γιά να την χορταίνουν τα Διαπλάσοπουλα, (μ' αυτό εξαρτάται από αυτό το ίδιο).

Τώρα ερχεται ο Νάρκισσος, που γράφει στην αρχή ότι δέν μπορεί κανείς να πη θετικά ποιά είναι η μεγαλύτερη ετυχία στον κόσμο, ο ίδιος όμως, γιά να είναι ειλικρινής, δέν μας κρύβει ότι πραγματική ετυχία γι' αυτόν θα ήταν να έπαιρνε το Α' βραβείο στην 37η Κυριακή.

— Α! τον καιμένον, δικίο έχει, είπαν τα κορίτσια.

— Ναι, δικίο έχει αλλά που δέν είναι ο μόνος που τρέφει τον αενσεβή αυτόν κόθο» όπως λέει; Γιατί το ίδιο θέλουν και το Χαζοπούλι, κι η Παραφρογέννητη, που θέλει ναρθη σ' όλα πρώτης, στους διαγωνισμούς, στο σχολείο, και ο Κύριος Χ, και η Νέμεις και ο Βαρόνος Μυγκάουζεν, που θεωρεί ότι γιά ένα λαό η μεγαλύτερη ετυχία είναι η Ειρήνη, γιά μιά οικογένεια η γαλήνη και γιά έναν άνθρωπο η εκπλήρωση των κόθων του; και φυσικά, ο διακαότερος κόθος του Βαρόνου Μυγκάουζεν είναι το Α' Βραβείο της Κυριακής. Κι' ακόμη δέν τσελιώσαμε. Νά ο 'Αξενος που πρώτα άπ' όλα θέλει να διαφύγη η απάντησή του όλα τα στοιχεία της φύσεως που άπειλούν την Κυριακή, κι' άφου τα διαφύγη, να βραβευθή κιόλας. Μας στέλνει μάλιστα και τρία νόστιμα σπιτόσκια, όπου στο ένα φαίνεται η απάντησή του να φεύγη, μάλιστα γιά φεύγη με τα πόδια της, από μιά καταστρεπτική πυρκαϊά!

Πόδια στην απάντησή της έχει βάλει κι' η Μαϊμού του Κολλέτη' εδώ όμως βλέπουμε το γράμμα της να προσπαθή να γλυτώση από τα νύχια του Κυριάκου, ενός Κυριάκου φοβερού και τρομερού. Και τελευταία από είνεντες που θέλουν το Α' Βραβείο

είναι η Δικηγορία, που προσθέτει όμως ότι θα ήταν μεγάλη ετυχία αν έτελειοποιείτο η εφευρέσις του 'Εδισων και συγκοινονοούσαμε με τον Διάβολο!

— Χριστός και Παναγιά, μακριά από μας! είπε η κυρά Μάρθα και σταυροκοπήθηκε.

— Δουπόν, τί λέτε; 'Όλα αυτά τα παιδιά εκφράζουν την ίδια επιθυμία. Πώς μπορούμε όμως να δώσουμε το Βραβείο σ' ένα και να αφήσουμε τα άλλα παραπονεμένα;... 'Εκτός αν το δώσουμε με κλήρο...

— Όχι, όχι. 'Αναγία, είπε η κυρία Διάπλασις, αυτό δέν γίνεται. Το Πρώτο Βραβείο ούτε μοιράζεται, ούτε με κλήρο μπορεί να δοθη. Παρακάτω!

— Λοιπόν, άς αφήσουμε αυτούς κι' άς περάσουμε σ' άλλους. Αυτοί βρίσκουν την πιο μεγάλη ετυχία στην εκτέλεση του καθήκοντος. Νά η 'Ισπανίδα που θυμάται το «Μηδένα προ του τέλους μακάριζε» και γράφει ότι τότε ο άνθρωπος είναι ετυχισμένος, όταν πεθάνη άφου έχει κάνει το καθήκον του, και το Μήλο Φορτίκι που μάλιστα μιά φορά έβγαλε τον εχθρό του από ένα χιάνδακο (Μιά έχουν εχθρούς και τα φιορία μύλα; 'Εγώ ένόμιζα πως σ' όλους άρέσουν.) Και το Χαράγιστο το ίδιο υποστηρίζει, κι' ο 'Οπαδός του Τολστόι κι' άλλοι κι' άλλοι άτελειοτοι. Και το ίδιο σχεδόν λένε κι' εκείνοι που υποστηρίζουν ότι η ετυχία βρίσκεται στην ήσυχη συνείδηση, όπως η Ρομόντα, ο Σπαρτατής, κι' η Ροζίτα που θέλει να είναι κανείς και θυγής και να είναι και ελεύθερος. 'Η Μιμόζα στηρίζει στην πικρή η μάλλον στην γλυκιιά της πείρα αυτά που μας γράφει. Γιατί μιá φορά, τώρα και τέσσερα χρόνια, έφαγε κρυφά ένα βάζο με γλυκό σταφύλι.

— Πά, πά! και δέν στομάχισε; ρώτησαν οι άδελφές μου.
— Αυτό θα ήταν η καλύτερη τιμωρία. Το κακό όμως είναι που η μαμά της το άνεκάλυψε και υποψιάστηκε τον μικρό της άδελφό και τον τιμώρησε να κοιμηθή νηστικός. Φαντάζεσθε τί νύχτα πέρασε η Μιμόζα. Δέν έκλεισε μάτι, και μόλις ξημέρωσε, έτρεξε και τα είπε όλα της μαμάς της. Κι' από τότε άσχημάτισε τη γνώμη ότι η μεγαλύτερη ετυχία είναι να έχη κανείς τη συνείδησή του άναπαυμένη.

— Και το στομάχι του επίσης, είπε η 'Ελπίς.
— Πιο καλά όμως άπ' όλους μας δικαιολογεί την προτίμησή της η Μάρισα. «Την ετυχία», γράφει, «είναι δύσκολο να την καθορίσουμε. 'Ο καθένας μπορεί να είναι ετυχής σύμφωνα με τον χαρακτήρα του. Καμμιά φορά κάτι άσημαντο μας κάνει να νοιώσουμε άληθινή χαρά. Και τί άλλο είναι η ετυχία παρά μιá εναλλαγή από μικρές ευχαριστήσιες, φθάνει να ξέρουμε να τις νοιώσουμε. 'Η μεγαλύτερη όμως ετυχία είναι στην ήσυχία της συνείδησεως. Είναι το φοβερότερο μαρτύριο να νοιώθη κανείς ότι έχει κάνει άλλους να πονέσουν έξ αιτίας του».

Και ύστερα άπ' αυτή την ωραία απάντηση, ερχόμαστε σ' εκείνους που θεωρούν γιά ετυχία τους την εκπλήρωση των ιδανικών τους. 'Η 'Αμίλλα πρώτα μας γράφει ότι βρσικα την ερώτησή μας πολύ καλή (ευχαριστούμε), δέν ξέρει όμως πως θα βρούμε έμεις την απάντησή της. Και η απάντησή της είναι ότι

Η μεγαλύτερη ετυχία της Αιλάντας.
(Επίσοπός της ίδιας.)

δέν υπάρχει μεγαλύτερη ετυχία γιά έναν άνθρωπο από το να μη συναντήσει τις άπογοητεύσεις της ζωής. 'Αμύλο, αυτό, αλλά κάπως δύσκολο να γίνη. 'Ο Σαρδανάπαλος ήθελε ναάπαντηση ότι η μεγαλύτερη ετυχία είναι η εκτέλεση του καθήκοντος» βρίσκει όμως ότι τα παιδιά δέν έχουν τόσο σοβαρά καθήκοντα, άσχε ναποτελή άθλον η εκτέλεσή τους. Είδε λοιπόν πως μόνος του δέν τα κατάφερε να βοηθ την απάντηση και ρώτησε μιá τυφή γορούλα, που φυσικά του είπε ότι δέν ήθελε τίποτα άλλο παρά να βλέπη. Ρωτάει τον καλή της έννοιας τους και τοφ λέει ότι καλύτερα θα ήταν να μπορούσαμε να μη βλέ-

πουμε το κατάντημα του κόσμου. Πάει παρακάτω και άκούει να λένε ότι μεγαλύτερη ετυχία είναι να μνη πεθαινη κανείς. Πάει παρακάτω (καλέ, σοστό παραμύθι κατανάσι αυτή η απάντησις του Σαρδανάπαλου) και άκούει: «δέν ήταν να πεθάνουμε όλοι;» Και ούτω καθέξής όσπου πείστηκε ο Σαρδανάπαλος ότι εκείνο που ο ένας θεωρεί γιά τη μεγαλύτερη ετυχία, ο άλλος το θεωρεί δυστυχία, και έβγαλε το συμπέρασμα ότι η μεγαλύτερη ετυχία, γιά τον καθένα θα ήταν να εκπληρώνονται οι δικές του επιθυμίες, άδιαφορώντας γιά τους άλλους.

Η Δάγνη σκέπτεται ποιά είναι η μεγαλύτερη ετυχία...
(Γυίτισο της ίδιας.)

δνειρσύεται και το Αιγόκλημα υποστηρίζει το ίδιο και το εχεται στη Διάπλασι και σ' όλα τα διαπλάσοπουλα που της είναι τόσο άγαπητά» και η 'Ηδύλη που μας γράφει ότι «κάθε άνθρωπος έχει ένα ιδανικό, μικρό η μεγάλο, ψηλό η ταπεινό, που γι' αυτόν όμως είναι ο σκοπός της ζωής του. Κι' είναι δύσκολο να το φθάσει, κι' είναι λίγοι εκείνοι οι άνθρωποι που τόρασαν το ιδανικό τους. Το να πετύχει λοιπόν κανείς αυτό που επιδιώκει άληθινά είναι η μεγαλύτερη ετυχία γι' αυτόν», και... τέλος, δέν έχει πιά άλλους αυτός ο σωρός.

Και τώρα ερχόμαστε στις πιο άστείες απαντήσεις. σ' αυτούς που βρίσκουν την υπέρτατη ετυχία... στο φαί!

— 'Ιε! θαύμασαν οι άδελφές μου.
— Πρώτα ν' άκούσετε κι' ύστερα να θαυμάσετε. Το 'Υπερ Πατρίδος μας γράφει ότι πρώτα άπ' όλα δέν του άρέσουν οι φιλοσοφίες, και ότι για ένα παιδί δέν υπάρχει μεγαλύτερη ετυχία από το φαί κι' άπ' τον ύπνο. Το ίδιο γράφουν και πολλοί άλλοι που τους έχει... φάει λιγάκι ο σεισμός και δέν μπορεί να τους καθαροδιαβάσω, τους υπερεθεματίζει όμως όλους ο Νικηφόρος, που κρίνει ότι η μεγαλύτερη ετυχία γι' αυτόν θα ήταν να είχε τόσο γερό στομάχι, που να μπορούσε να φάη όλα τα γλυκά που υπάρχουν στα Γαλαροπλαστεία, δηλαδή: πάστες, μπακλαβάδες, καταψια, ριζόγαλα κλπ.

— Έχασε το ραβανί! είπε η Φιρή.
— Αχ, και το γαλατομπούρεκο... είναι τόσο ωραίο! είπε με καθύο η Αιλή.

— Το γράμμα του Νικηφόρου μας άνοιξε την όρεξη, είπε η κυρία Διάπλασις. Δέ στέλνεις, κυρά-Μάρθα, στο Γαλαροπλαστείο να πάρουμε μερικά γλυκά;
Φαντάζεσθε τον ένθουσιασμό, των μικρότερων μάλιστα μελών του σπιτικού. Κι' άφου φαγώθηκαν τα γλυκά (έγώ μάλιστα, έπειδή ήμουν εκείνος που είχα διαβάσει το γράμμα του Νικηφόρου και είχα έμπνεύσει την ιδέα, ήθελα να φάω δυο, αλλά δέν μάφησαν) και τελείωσε το γλυκό, γλυκίστατο με την άληθεια, διάλειμμα, ξανάρχισα την ανάγνωση.

Τώρα θα ιδούμε σ' εκείνους που δέν μπορούν να καταταχθούν σ' ένα ώρισμένο σωρό κι' έτσι μπήκαν όλοι μαζί σ' έναν Βέβαια εδώ είναι και πολλοί ώρατες απαντήσεις: είναι όμως κι' άλλες που άπορώ... πως σάθησαν άπ' τον σεισμό. Νά π.χ. μιá από τις πιο πρωτότυπες κι' ώρατες. Είναι της Ζουλίτσας, που με λίγα λόγια μας γράφει, ότι η μεγαλύτερη ετυχία θα ήταν αν μπορούσε κανείς να είναι ευχαριστημένος με δ,τι έχει κι' έτσι, αν θεωρούσε τον εαυτό του ετυχή, θα ήταν σι' άληθεια ετυχής. 'Ετσι νόστιμα και «λουμερά» μας γράφει κι' η 'Ανδουσία, που βρίσκει πως όταν είναι κανείς όλιγαρχής, όταν ευχαριστιέται σ' εκείνα που έχει κι' όταν έχει μέσα στο στήλι του την όμοιοια και την ύγεια, τότε είναι ο ετυχέστερος των ανθρώπων. Το ίδιο λέει κι' η Κάριμεν Σόλβα που γράφει, ότι η μεγαλύτερη ετυχία είναι ν' άναπαύεται κανείς στο λίγο και να μνη ζητά τα περισσότερα. 'Η Μερκία βρίσκει ότι η ετυχία αποτελείται από πολλούς παράγοντες κι' έπειδή δέν μπορεί κανείς να δ' έχει όλα μαζί, γι' αυτό πρέπει, ν' άρκείται σ' εκείνο που νομίζει πως μπο-

ρεί να τον κάνει ετυχισμένο. 'Η Κλαυδία βρίσκει ότι η ετυχία του καθενός εξαρτάται από την διάθεσή του, γιαι πολλές φορές τα μεγάλα δώρα της τύχης μας άρνηθουν άσυχνήητους, ενώ το παραμικρό πράγμα μπορεί να μας χάριση τον παράδεισο. 'Η Γλυκεία Χαρανή βρίσκει ότι η μεγαλύτερη ετυχία που χάρισε στον κόσμο ο Θεός, είναι η ελπίδα κι' όποιος δέν την γνωρίζει είναι δυστυχισμένος. Την ελπίδα προτιμά κι' η Φιλόγλη, γιαι «και δυστυχούντες βρίσκουμε σ' αυτή παρηγοριά, και ετυχούντες νομίζουμε πως η ετυχία μας θα είναι άτελειοτη και διαρκής». 'Ο 'Ανάμης πάλι μας άπαντά «άσχητικώς» σαν να πούμε. Γιατί μας γράφει ότι η μεγαλύτερη ετυχία θα ήταν αν δέν υπήρχαν δυστυχίες.

— Σά νάλεγεσ εσύ ότι γιά να μνη γίνονται έπεισόδια στην Κυριακή, θα έπρεπε να μη γίνονται Κυριακές! επέαχτης η Κική.

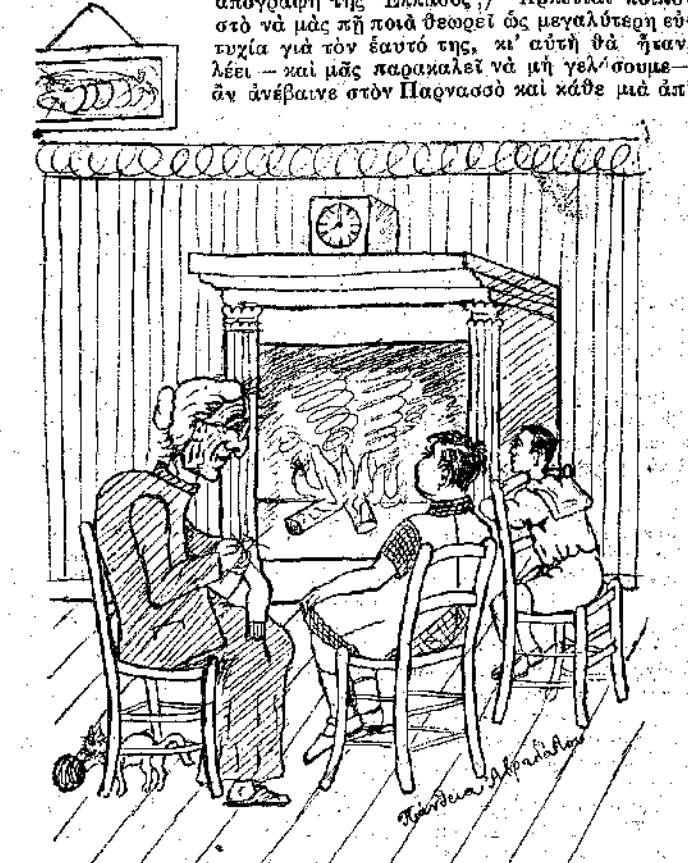
— Κι' η μεγαλύτερη ετυχία γιά μένα θα ήταν αν έπαινε να είσαι φλύαρη. Άκουσε όμως τώρα το καλό και φρόνιμο κορίτσι, την Δαρνούλα. «'Εγώ νομίζω» γράφει «πως το πιο ευχάριστο πράγμα στον κόσμο, γιά μένα, είναι να διαβάσω ώρατα βιβλία». 'Ο 'Ανάμης πάλι άπαντά πάλι φιλοσοφικά. Γι' αυτόν η ετυχία είναι η η ζωή η ο θάνατος! Ζωή όμως χωρίς πίκρες και βάσανα μ' άναπαυμένη τη συνείδηση και θάνατος ήσυχος και γλυκός. 'Ο Περικλής Μακρός βρίσκει την ετυχία στη δόξα. «Ω, αν είχα», γράφει, «τη δόξα του Μπετόβεν, του Μότσαρτ και τώσων άλλων καλλιτεχνών που πέθαναν άφίνοντας άθάνατο τ' όνομά τους!»

— 'Ε, δέν έχει παρά να την άποκτήση, είπε η Πίστις. «Θέλω σημαίνει μπορεί».

— Νά τώρα κι' η Διάντια, εικονογραφημένη όπως πάντα.

— Πάω, πάω, είπαν οι άδελφές μου, έκανες και δίστιχο.

— Δίστιχο, άλήθεια; 'Εγείνε «άκούσιως» μου, σάς βεβαίω. 'Ας αφήσουμε όμως τώρα το «δυστυχο το δίστιχο» κι' άς εθου- μνη στην ετυχία της Διάντιας. Σύμφωνα μ' αυτήν, κάθε άνθρωπος έχει διαφορετική αντίληψη της ετυχίας κι' έτσι δέν μπορεί να μας γράψη την μεγαλύτερη ετυχία γιά τον καθένα, γιαι θάπρεπε να γράψη τρία διαφορετικώς ετυχίες, δύο δηλαδή είναι άνθρωποι. ('Ελαβε άραγε ύπ' όψη της και την τελευταία άπογορη της 'Ελλάδος;) 'Αρκείται λοιπόν στο να μας πη ποιά θεωρεί ως μεγαλύτερη ετυχία γιά τον εαυτό της, κι' αυτή θα ήταν, λέει — και μας παρακαλεί να μη γελώσουμε — αν άνέβαινε στον Παρνασσό και κάθε μιá άπ'

Η ομινηθέρα μας η Ειτυχία, που μας λέει παραμύθια...
(Επίσοπός της Πάνθειας 'Αβραδάτου.)

τις Μούσες της έδινε την δική της χάρη!
— Με τον Πήγασο θ' ανέβαινε; ρώτησε με περιέργεια η Κική.
— Δέν ξέρω, στο σκίτσο της δέν φαίνεται ο Πήγασος. 'Ισως τον έβαλε να βόσκη παρακάτω. Μαζί μ' αυτό όμως το σκίτσο,

ΣΕΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβέτον Νορβία)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

ΕΝΑ ΠΡΩΪ ΣΤΟ ΑΙΚΓΕΡΜΑΝΛΑΝΤ

Τὸ ψωμί Σάββατον, 18 Ιουνίου.

Ὁ ἀετός πετοῦσε ψηλά πάνω ἀπὸ τὸ Αἰγκερμανλαντ. Ἀπὸ κάτω του ἀπλωνόταν μιὰ ἀπέραντη κοιλάδα πὸς τὴν περνοῦσε ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴ ἕνας μεγάλος ποταμὸς πὸς ἔτσι ἀπὸ ψηλά φαινόταν ἴδιος μ' ἕνα μεγάλο ἀσημένιο φίδι τενωμένο πάνω στὸ πράσινο χορτάρι. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε κι' ἕνα δροσερὸ ἀεράκι φυσοῦσε καὶ κουνούσε τὰ κλαδιά ἀπὸ τὰ δένδρα.

Μόλις ὁ Νίλς ἀντίκρουσε τὴν εὐφορὴν κοιλάδα ἄρχισε νὰ παραπονιέται ὅτι πεινοῦσε.

— Δυὸ μέρες ἔχουνε κι' ἄλλες περάσει πὸς δὲν ἔχω βάλει τίποτε στὸ στόμα μου, εἶπε, καὶ κοντεύω νὰ πεθάνω ἀπ' τὴν πείνα.

Ὁ Γόργης ἐσυλλαγιζόταν μ' ἀγανάκτηση ὅτι ὁ Νίλς μποροῦσε νὰ παραπονεθῆ πὸς εἶχε καλύψαι περάσει μὲ τίς ἀγριόχηνες παρα μᾶζι του.

— Γιατί δὲ μοῦ τὸ ἔλεγες πρωτύτερα; τὸν ρώτησε. Ἀμα ἔχεις γιὰ συγχαίρειδιώτη ἕναν ἀετό, δὲν πρέπει νὰ ἔχης παραπόνα γιὰ φαγητό. Ἐννοια σου καὶ σὲ λίγο θὰ φῆς ὅσο σου κάνει βρεξη.

του. Πρωτὸν ἄλλως κατέβη κάτω, σηκώθηκε γύρω του ἕνα τρομακτικὸ πᾶνδαμόνιο. Νομίζοντας ὅτι ὁ ἀετός ἤθελε νὰ χυμῆξη ἐπάνω σ' ἕνα πουλί, ἔλα τὰ πουλάκια πὸς βρισκόταν ἐκεῖ γύρω, σπουργίτια, χελιδόνια, σπίνιοι, πέταξαν μακριὰ βάζοντας ἄγριες φωνές.

Ὁ θόρυβος ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε τὸν πρόσεξε κι' ὁ ἴδιος ὁ χωριάτης κι' ἔτρεξε κατὰ κατ'. Ὁ Γόργης ἀναγκάστηκε νὰ φύγη κι' ἔτσι ὁ Νίλς δὲν μπόρεσε νὰ πάρη οὔτε ἕνα σπιρὶ σιτάρι. Σὰ νὰ εἶχαν ἄλλως ξεθαρρευτεῖ τὰ μικρὰ πουλιά, μόλις εἶδαν τὸν ἀετὸ νὰ φεύγη, ἄρχισαν νὰ πετᾶνε πίσω του φωνάζοντας. Κι' ἀπ' ἔπου κι' ἄν περνοῦσαν ἔκαναν τόσο θόρυβο, πὸς ἄλλος ὁ κόσμος ἔβγαине ἀπὸ τὰ σπίτια του γιὰ νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Οἱ γυναικὲς χτυποῦσαν τὰ χέρια τους τόσο δυνατὰ, πὸς ἦταν σὰ νὰ ἔπεφταν τουφεκιές, κι' οἱ ἄνδρες τρέχανε μὲ τὰ τουφεκία τους στὰ χέρια.

Κι' ἔτσι γινότανε κάθε φορὰ πὸς ὁ Γόργης ἐδοκίμαζε νὰ χαμηλώσῃ λίγο. Ὁ Νίλς εἶχε πιά ἀπελπισθῆ πὸς ὁ ἀετός θὰ τοῦδρισκε τίποτε νὰ φάῃ. Ἀχ, δὲν ἤξερε πὸς ἐπιφοβὸς καὶ μισητὸς ἦταν ἀπ' ἄλλους ὁ Γόργης. Κι' αὐτὸ ἔκανε τὸν Νίλς νὰ λυπάται κατὰκαρδίαν καὶ νὰ σκέπτεται κι' ἄλλες πὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦταν ἀδίκον.

Σὲ λίγη ὥρα φθάσανε πάνω ἀπὸ ἕνα μεγάλο χωριάτσοπιο ἔπου φαινόταν

πέρα δῶθε, πάνω ἀπὸ τὸ σπιτί καὶ μάλιστα κατέβηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅς τὴν καμινάδα ἕστερα ἄλλως πέταξε πάλι ψηλά.

Τώρα τὸν παρατήρησε κι' ἡ ἴδια ἡ χωριάτισσα. Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸν κοίταξε.

— Τί θέλει καὶ πετᾶ ἐδῶ γύρω μου αὐτὸς ὁ ἀετός, εἶπε; θὰ ἔλεγε κανεὶς πὸς θέλει κανένα ἀπὸ τὰ ψωμιά μου!

Ἦτανε μιὰ πολὺ ἁμορφὴ γυναίκα, ψηλὴ καὶ ξανθὴ, καὶ εἶχε ἕνα πρόσχαρο πρόσωπο. Ἐλάσε μὲ τὴν καρδιά της, πῆρε ἕνα ἀπὸ τὰ μικρότερα ψωμιά καὶ τὸ σήκωσε ψηλά, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της.

— Ἄν τὸ θέλεις, ἔλα καὶ πάρε το, φώναξε.

Ὁ ἀετός δὲν καταλάβαινε τί ἔλεγε. Ἐβλεπε ἄλλως δροφάνερα ὅτι τοῦ προσέφερε τὸ ψωμί της. Γοργὸς σὰν ἀστραπὴ ὤρμησε κάτω, ἄρπαξε τὸ ψωμί ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα ὑψώθηκε στὸν ἀέρα.

Ὅταν ὁ Νίλς εἶδε τὸν Γόργη νὰ παίρνει τὸ ψωμί, ἐνοῦσε τὰ δάκρυα νὰ τοῦρχονταὶ στὰ μάτια ἀπὸ χαρὰ, γιὰ θὰχε ἐξασφαλισμένο τὸ φαί του γιὰ κάμποσες μέρες, κι' ἔπειτα γιὰ συγκινήθηκε βαθειὰ βλέποντας τὴ χωριάτισσα νὰ μοιράζεται τὸ ψωμί της μ' ἕνα ἄγριο ἀρπακτικὸ πουλί.

Ἀφοῦ πέταξε λίγο ὁ ἀετός, εἶπε ὅτι κι' αὐτὸς πείνασε κι' ἤθελε νὰ φάῃ γιὰ νὰ βρῇ κάτι νὰ φάῃ. Ἐποποθέτησε τὸν Νίλς στὴν κορυφὴ ἑνὸς πελώριου ἔλατου πὸς βρισκόταν πάνω σ' ἕνα βράχο, κι' ἐφυγε μακριὰ.

Καὶ τώρα ἐνῶ ὁ Νίλς καθόταν πάνω στὸ ἔλατο κι' ἔτριγγε τὸ ψωμί του, εἶχε μπροστὰ στὰ μάτια του ἀκόμη τὴν εἰκόνα τῆς ἁμορφῆς ξανθῆς γυναίκας. Τοῦ φαινόταν σὰν νὰ τὴν ἔβλεπε νὰ στέκεται στὴ μέση τῆς αὐλῆς καὶ νὰ σηκώνει τὸ ψωμί ψηλά. Ἦξερε βέβαια δίχως ἄλλο ὅτι τὸ μεγάλο ἐκεῖνο πουλί ἦταν ἕνας ἀετός, ἕνα ὄρνεο πὸς οἱ ἄνθρωποι τὸν ὑποδέχονταν μὲ πιστολιές, καὶ θὰχε βέβαια παρατηρήσει τὸ ὑπερφυσικὸ πλάσμα πὸς καθόταν στὴ ράχη του. Δὲν στάθηκε ἄλλως νὰ κοιτάξῃ τί ἦτανε κι' οἱ δυὸ τους; μόλις κατάλαβε πὸς ἦταν πεινασμένοι, τοὺς ἔδωσε μ' ὄλη της τὴν καρδιά ἀπ' τὸ ψωμί της.

— Ἄν γίνω κάποτε πάλι ἄνθρωπος, σκέφθηκε ὁ Νίλς, τότε θὰ ξεκινήσω νὰρθω ἐδῶ καὶ νὰ εὐχαριστήσω τὴν ἁμορφὴ χωριάτισσα πὸς φάνηκε τόσο καλὴ γιὰ μᾶς.

Ἡ συνεχὴ τῶν δόσεων

Ἐνῶσιν ὁ Νίλς ἔτριγγε ἀκόμη τὸ ψωμί του αἰσθάνθηκε μιὰ ἑλαφρὰ μυρωδιὰ καπνοῦ. Στράφηκε γρήγορα κατὰ τὰ βορῶ ἀπ' ἔπου ἐρχότανε ἐκείνη ἡ μυρωδιὰ καὶ εἶδε νὰ ὑψώνεται ἀπὸ ἕνα δασωμένο ὑψωμα μιὰ στήλη ἀπὸ καπνὸ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ἀπὸ Vignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Ἀλήθεια, φιδύρισε ἡ Νταίτση σκεπτικῶς.

— Πρέπει νὰσαι προσεχτικῶς, ἔξακολούθησε ἡ Ἐξέννη, νὰ μιλάς εὐγενικὰ σ' ἄλλο τὸν κόσμο, ἀλλὰ νὰ μὴν πιάνης σχέση με κανένα. Ἡ μίς Μίλδρεδ ἔξερει ὄλη τὴν ἱστορία σου. Δὲ μποροῦσε νὰ σ' ἐμπιστευθῆ στὰ χέρια της, χωρὶς νὰ τῆς τὴν εἰπῶ. Αὐτὴ ἄλλως εἶναι μυστικὴ γυναίκα καὶ σ' ἄλλους θὰ λέει πὸς εἶσαι συγγενικός της. Θὰ λέει ἀκόμα, ὅτι ἐρρεσσαι ἀπὸ τὸ χωριό, γιὰ νὰ μὴν ἀπορεῖ ὁ κόσμος πὸς δὲν ἔξερεις τὸ Λονδίνο καὶ πὸς δὲν ἔτυχε νὰ σὲ συναγθῆσιν. Τὸ ἴδιο κι' ἐξω, πρέπει νὰχῆς τὸ νοῦ σου. Τὰ καρτίσια τῆς τάξης μας δὲν τῶχουν σὲ κακὸ νὰ βγαίνουν ἐξω μόνον τους. Ἐσὺ νὰ πηγαίνεις πάντοτε μᾶζι τους, νὰ προσπαθεῖς νὰ μὴ μείνεις ποτὲ μοναχῶ σου καὶ νὰ μὴ δίνεις ἀπάντη σ' ἀγνωστους ἀνθρώπους.

— Ὅστε, μητέρα, πρέπει νὰ φοβάμαι ἀκόμη κανένα κακὸ; ρώτησε ἡ μικρὴ πικραμένη.

— Ἐλπίζω ὄχι, ἀγάπη μου.

Ἄλλα μιὰ προφύλαξη παραπάνω δὲν κάνει κακὸ. Μακάρι ἄς εἶναι περιττὴ. Αὐτὸ ἄλλως δὲν πρέπει νὰ σοῦ γίνει ἐνοια. Κάθε ἄλλο!

Ὁ παλιὸς ἐκεῖνος «κακὸς ἄνθρωπος», καὶ ἄν σ' ἔβλεπε τώρα ἀπὸ κοντὰ καὶ σοῦ μιλοῦσε, πάλι δὲ θὰ ἦταν δυνατό νὰ σὲ γνωρίσει.

Ἄλλα ποῖς τὸ ἔξερει ἄν ἄν ζεῖ ἢ πέθανε ἀπὸ τόσα χρόνια!

Ἡ Νταίτση χαμογέλασε καθὼς θυμήθηκε τὸν «κακὸν ἄνθρωπον» καὶ τοὺς φόβους, πὸς τὴν κυριεύσαν ὅταν ἦταν μικροῦλα. Ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε καταγάλανος κι' ὁ ἥλιος ἔστεινε τόσο τροφερὰ, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ αἰσθάνεται κανεὶς φόβο αὐτῆς τῆς ὥρας.

Σηκώθηκαν καὶ ξεκίνησαν, γιὰ τὴν μίς Μίλδρεδ θὰ τίς περιμένε βέβαια γιὰ νὰ προγευματίσουν.

Περνοῦσαν τώρα τὴν ἀριστοκρατικώτερη συνοικία τοῦ Λονδίνου. Γιατὶ τριγύρω στὸ παλάτι καὶ στοὺς βασιλικὸς κήπους ἦταν χτισμένα τὰ μέγαρα τῶν εὐγενῶν, τῶν μεγάλων ἀξιωματοῦχων καὶ τῶν πλουσίων ἐμπόρων, τριγυρισμένα ἀπὸ ὄρατα καὶ μεγάλα πάρκα.

Δέντρα σπάνια, συντριβάνια καὶ πλούσια παρτέρια στόλιζαν τὰ πάρκα, καὶ ὄρατα παιδάκια ἔτρεχαν στὴ χλόη μὲ χαρούμενες φωνές. Ἄλλα, μεγαλύτερα, ἦταν ἀπάνω σὲ ὄρατα ἀλογάνια καὶ μάθαιναν ἱππασία.

Ἡ Νταίτση κοίταξε μὲ θαυμασμὸ καὶ μὲ παιδιὰτικὴ χαρὰ. Οὔτε στιγμὴ δὲν

τῆς περνοῦσε ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ σκέψη, ὅτι ἦταν κάποτε κι' αὐτὴ ἕνα πλούσιο καὶ χαϊδεμένο παιδί ὅπως κι' αὐτὰ κι' ὅτι εἶχε κι' αὐτὴ ἕνα ὄρατο πάρκο δικὸ της.

— ὦ, μητέρα, κοίταξέ τα τὴ χαρὰ πὸς εἶναι! εἶπε. Καὶ πὸς νὰ μὴν εἶναι, μέσα σ' αὐτὸν τὸν ὄρατο κήπο; Ἐχει κήπο καὶ τῆς μίς Μίλδρεδ τὸ σπιτί; Κι' εἶναι κι' αὐτὸ ἔτσι μεγάλο κι' ὄρατο;

— Ὅχι, μικροῦλα μου, ἀπήντησε ἡ Ἐξέννη γελώντας. Μὴν περιμένεις νὰ ἴδεις κανένα παλάτι, γιὰ τὴν θὰ μείνεις μὲ τὴν ἐλπίδα. Εἶναι ἕνα ἀπλὸ σπιτάκι μὲ λίγα δωμάτια. Δὲν ἔξερω ἄν ἔχει κήπο. Πάντα ἄλλως θὰχε μερικὰ λουλουδιὰ σὲ γάστρες.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ἡ Νταίτση, φιδύρισε ἄλλως τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ σκαλοπάτι τῆς μίς Μίλδρεδ ἦταν ὄρισμένος ὁ βασιλεὺς τῶν σκαλοπατιῶν τῆς γειτονιάς. Ἦταν πάντα τὸ καθαρότερο ἀπ' ἄλλὰ κι' ἄν τόχαινε νὰ λερωθεῖ τόσο δά, ἀμέσως ἡ γοικοκυρὰ τὸ ξανάπλεγε, τῆτριβε, σὲ σημεῖο πὸς ἔτρωγε καὶ τὴν πέτρα, πὸς λέει ὁ λόγος.

Οἱ κακὲς γλώσσες τῆς γειτονιάς ἔλεγαν ὅτι ἡ μίς Μίλδρεδ δὲν ἔκλεινε μάτι ὄλη τὴ νύχτα καὶ παραφύλαγε πάντὰ σὰ σκοπὸς στὸ παράθυρό της γιὰ μὴ τῆς λερώσουν τὸ σκαλοπάτι της.

Μὰ κι' ἄλλο τὸ σπιτί εἶχε τὴν ἴδια τάξη. Οἱ κουρτίνες ἦταν πάντα ἀσπρες σὰν τὸ χιόνι, πλυμένες καὶ σιδερωμένες τῆς ὥρας. Γερᾶνια, γαρύφαλα καὶ βασιλικοὶ στόλιζαν τὰ περβάσια.

Τὸ κυριώτερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ ἦταν τὸ μεγάλο χῶλο, πὸς ἡ μίς Μίλδρεδ τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ ἐργαστήρι της.

Ἐκεῖ ἔμεναν οἱ μαθήτριές της. Καθεμιὰ εἶχε τὸ ἐργόχειρό της καὶ πλάι της ἕνα μικρὸ κουτάκι ἔυλινο, ὅπου χρωστοῦσε νὰ μαζεύει τὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ μετᾶξί τῆ τοῦ μαλλί. Γιατὶ ἡ μίς Μίλδρεδ δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιτρέψει νὰ εἶναι πεταμένη ἡ παραμικρὴ κλωστήτσα ἀπάνω στὸ καθαρό παρκέτο, πὸς γυάλιζε σὰν καθρέφτης. Ἦταν καλὴ καὶ πονετικὴ γιὰ τίς μαθήτριές της, ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν δεχόταν κουβέντα.

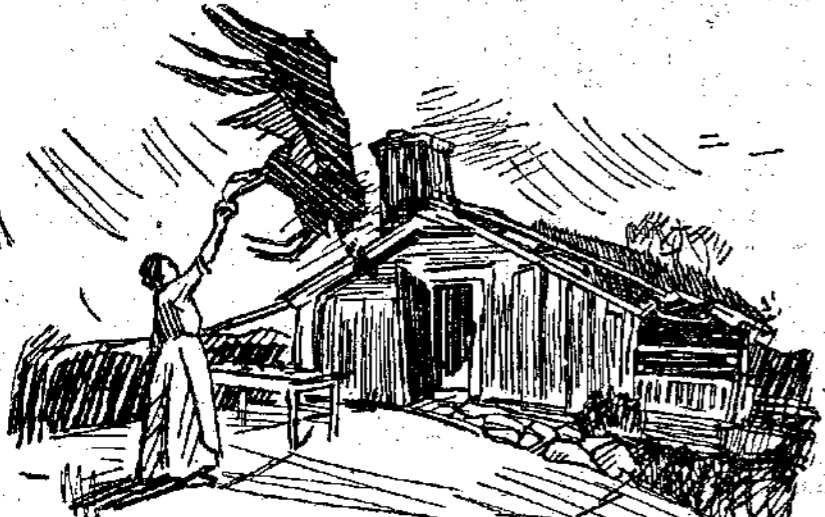
Τὸ δωμάτιο αὐτὸ χρησίμευε γιὰ κατοικία σ' ἕνα σκυλάκι, τὸν Τρίλμπυ, σ' ἕνα γάτο καὶ σ' ἕνα καναρινὸ στὸ κλουβὶ τους. Ἦταν νάπορεϊ κανεὶς, πὸς μιὰ τόσο καθαρὴ καὶ ταχτικὴ γυναίκα μποροῦσε νὰ διατηρεῖ ζῶα μέσα στὸ σπιτί της. Μὰ ἡ μίς Μίλδρεδ ἦταν καλὸψυχὴ καὶ τ' ἀγαποῦσε τὰ ζῶα, ἄν καὶ γκρίνιαζε ὄλοένα γιὰ τίς ἀταξίες τους.

Ἐνα καναρινὸ καθὼς φτερούγιζε, τίναζε ἔξω ἀπὸ τὸ κλουβὶ μερικὸς σπόρους.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

— Π. εἶπε νὰσαι προσεχτικῶς, καὶ νὰ μιλάς εὐγενικὰ... (Σελ. 235, στ. α.)

Ὁ ἀετός παίρνει τὸ ψωμί.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ χαμηλότερα, πηγαίνοντας πρὸς ἕνα χωράφι πὸς βρισκόταν κοντὰ στὸν ποταμὸ. Ἐνας χωριάτης ἦταν ἐκεῖ κι' ἔσπερνε. Τὸ σπόρο τὸν εἶχε μέσα σ' ἕνα ταγάρι πὸς ἦταν κρεμασμένο ἀπ' τὸ λαμπὸ του καὶ μόλις τοῦ σονόταν, πῆγαινε καὶ τὸ ξαναγέμιζε ἀπὸ ἕνα σακκὶ γεμάτο σιτάρι πὸς βρισκόταν παρὰ πέρα. Ὁ Γόργης σκέφθηκε καὶ μὲ τὸ δίκην του ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ βρεθῆ πὸς δυναμωτικὸ φαί γιὰ τὸν προστατευόμενὸ

πὸς ἐκείνη τὴ μέρα εἶχαν ζυμώσει. Τὰ φρέσκα ἄσπρα ψωμιά στεκόνταν τοποθετημένα στὴ σειρά γιὰ νὰ κρυώσουν πάνω σ' ἕνα τραπέζι τῆς αὐλῆς κι' ἡ ἴδια ἡ χωριάτισσα στεκόνταν δίπλα τους καὶ πρόσεχε μήπως τὰ φάῃ κανένας σκύλος ἢ καμμιά γάτα.

Ὁ ἀετός μποροῦσε νὰ κατεβῆ καὶ νὰ πάρη ἕνα ψωμί. Δὲν τολμοῦσε ἄλλως νὰ κἀνῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα μπροστὰ στὰ μάτια τῆς χωριάτισσας. Μὴ ἔξεροντας κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος τί νὰ κἀνῃ, πετοῦσε

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Καθόμουν και διάβαζα, όταν ή παρατονευτική φωνή της γατούλας μου τράβηξε την προσοχή...

— Έλα δώ, Γιώργο. Άκουσα τη γάτα που φώναζε. Κάποιος θά της τράβηξε την ουρά. Μά ποιος;

— Δεν ξέρω, άπαντά ο μικρός μ' ένα μορφασμό άπορίας. Μήν ήταν ή Ψεμπετέκα;

— Η Μικεμπέκα; Δέν τό πιστεύω. Έγω θά διαβάσω στά μάτια σου και θά μάθω. Για νά τά δώ;

— Ο μικρός σηκώνει δειλά τό κεφάλι και προσπαθεί μάκρια νάλλάξη την έκφραση τών ματιών του. Τά χαμηλώνει, σά νά ζητά νά τά κρύψη κάτω από τά βλέφαρα.

— Τά ματάκια σου μου λένε πώς εσύ τράβηξες την ουρά. Είναι αλήθεια;

— Ναι... Δέν θά τό ξανακάμω.

Σέ λίγες μέρες τών ρασιών:

— Έσύ ήσουνά που είπες πρωτήτερα ένα κακό λόγια;

— Όχι. Ήταν ο Κοκός. Κι τάξετε τά μάτια μου.

Και τά ματάκια ύψώνονταν θαρρετά, καθάρια, σωστός καθρέφτης άγνης και άδολης ψυχής. Τους χαρίζω ένα φιλή θεομό.

— Θεία, πέστε μου μιά ιστορία καινούρια. Έσείς ξέρετε πολλές.

— Ναι, μά σου τις είπα όλες. Νά ξαναποιέμε μιά από τις παλιές;

— Όχι, θά ξέρετε. Για νά δώ τά μάτια σας;

— Και κοιτάζει έκαστικά, άλλα δέν μπορεί νά βγάλη κανένα συμπέρασμα. Και σκέπτεται πώς μονάχα οι θεοί έχουν τό χάρισμα νά διαβάζουν μέσα στά μάτια τών μικρών παιδιών. Έπειτα οι θεοί δέ μπορεί νά λένε ψέματα. Και άπαντά:

— Καλά λέτε. Άς ξαναποιέμε μιά από τις παλιές. Καλές είναι κι αυτές. Άγνή Ψυχούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή γκαντά στό μικρό Τοτό που φωνάζει:

— Θέλεις, Τοτό μου, νά σε πάω στή μαμμακούλα σου;

Κι' ο Τοτός:

— Τή μαμιά μου δέν τή λένε Κούλα, τή λένε Σοφία.

Μαργλονοση

— Ο μπαμπάς:—Τά γράμματα, παιδί μου, θά σου δώσουν ψωμί νά φας. Χωρίς γράμματα ψωμί δέν έχει!

— Ο μικρός γιός:— Άμ' ο φούρναρης; Ξέρει γράμματα καθόλου; Κι' όμως έχει ένα σπορό ψωμιά. Μελαχροινή Κουρσιπούλα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΚΥΡΙΑΚΗ, βλέπετε, ξεχελιάς. Μόλις άφησε λίγον τόπο για «Χυμαστό ταξίδι» και «Σκιά του Πύργου».

— Άλλά ούτε «Διετής Διακοπή», ούτε «Ρήμα και Μπρίτζ», ούτε «Αθηναϊκή Έπιστολή», ούτε «Αλληλογραφία... Τί νά γίνη! Για νά άκδικηθή, φαίνεται, τό σέσιμό που τήν άτάραξε, ή Κυριακή έκανε πλημύρα. Τό ζήτημα είναι ότι ούτε στό σέσιμό ούτε στην πλημύρα μπορεί κανείς νά νύστασθ.

— Φαύγει μόνο, κάνει τόπο... Η πλημύρα της μάλασα—αυτό είναι τό παράδειο, —συνεπής λίγο κι' από τήν Κυριακή τήν ίδια! Πόσες άπαντήσεις που άξίζε νά παρατεθούν δλακέραι, συντομοθήσαν σά μικρή, άτελέστατη περίληψη, και πόσα στίχα, θραύτα σσο τουλάχιστο κι' από τού θημο σιεύθησιν, έμειναν έξω έλλείπει χώρου!

Αυτοίμαι άκόμα που ή Μασκοτίσα, ή βραδυμένη τής 38η Κυριακής, δέν μου έστειλε σωτογραφία, για νά δημοσιευθί σ' αυτήν κατά τή συνήθειά. Βύττωρ, που είχα νά βλάω στή θέση τής τή φωτογραφία τής: Αιλιάντας, που άν δέν βραδυθήσε με πρώτο, διακρίθηκε έμωι κι' αυτή σ' άλλες Κυριακές και τις σ' άλλες, όπως δά και τή σημερινή, με στίχα δικά τής. Άλλωστε ή Αιλιάντα έχει πολλά βραβεία και μιστάλη δράση στόν κόσμο μου, και πιστεύω ότι με χερά κάποτε έλοι και τή γνωριμία τής: Ξυπνησε φάσσε τής.

— Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Αδ:ά μόνο, από τόσες που είχα, μπορώ νά σάς πώ σήμερα. Τέλλα αναβάλλονται για τό έρχόμενο.

Πολύ τήν έγγραφία. Παχούλα τούτη, προτιμά Τού ύπνου τήν άγχαλή. Έμιά στόν ήλιο κάθεται, Στόν ίσκιό μένει ή άλλη. Γαριβάλλος

422. Γαρία +***** = Χώρα Έλλάδ. *+***** = Μήν. *+***** = Ίστορ, νήσος. *+***** = Κράν. τ. Έδρ. +***** = Έλλην ποιητ.

Οι σπασσοί καθέτως πέλις τής Έλλάδος. Άφροδίτη τής Μήλου

423. Κρυπτογραφιών 1234125672 = Έπιστήμη

255674 = Χώρα τ. Έλλ. 3474 = Περίεργον.

43671 = Άλλη έπιστήμη 51412 = Μέρος τ. όλου. 6212 = Ίατροία.

7234126 = Ρήμο. Άρτεμις

424-423. Μαγική Διφθογγος 7 ή πρόσθηκη εις έκαστην τών κίτοιθι λέξεων μιάς διφθογγου, πάντοτε τής αήτης, νά σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

πάλος, ές, όλος, θήρ, ώρα. Ένδοξο Σεδύ.

429. Ποικιλία Άκροστιχίς Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης τών κίτοιθι ζητουμένων λέξεων, τό δεύτερον τής δεύτερας και ούτω καθέτης, άποτελούν κείκος τής Εδρόπης:

1. Βασιλεύς τών Περασών 2. Άρχαίος άεροπόρος 3. Όρος τής Γραφής 4. Πόλις τού Μουροβουνίου, νδν τής Σεβρίας 5. Ένδοξος πρωτεύουσα.

Γασκάνος 430. Έλλειποσύμφωνον η-ωο-η-αια-ι-οιει-η-ια-ου. Ροδοδάφνης

431. Γρίφος Ροιά Κόρ 0εφ Σκ' όπου και Μήλον δ!

Μπώερ Διά τούς Γαλλομαθείς 432. Sans Voyelles Is - grnds - sprts - s - rncnt rnt

Νέμεσις ΑΥΣΗΙΣ τών Πινυρ. Άσκήσ. τού φέλ. 13

190. Σικελία (σι, και, Λεία.) 191. Πτώμα σώμα.—192. Τροφός-τροφός.—193. Ίάσων-Άίσων.

194. Π Α Σ Ν Ο Α Σ Ν Σ Ρ Κ Α Ε Ο Ο Κ Ι Σ Ρ Δ Ε Ω Ω Α Ν Α Ε Ν Ω

195. ΑΓΛΑ-ΓΙΑ (γά'α, λαλιά, ία).—196.—Λέγε σιδός. (Ή άνάγνωσις έλλικοειδώς έκ τού μέσου).

197. ΑΝΑΡΟΣ (ΑρΑλη, ΔαΝια, ρόδον, Άαρών, ΝιΟβη, ΊάΣων.) 198. Όμοιος όμοιοφ άεί πελάζει.

—199. Έπιπλος τών Κροικον έπιδύοκσι. (Έπί λησιών ένίκου έκ δύο κι.)—200. Serpent serpent.—201. Six scies scient six cypres.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ΚΗ'—531/ Τό κλοκαίρι δέν θά άνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά.

Παρόραμα: Στην (ΚΗ'—453) ή τρίτη ύπνοραφή Μία Κριτικοπούλα έστράθη κατά λάθος.

Εσθίετοσλο και Μειραιε Άκρογιά-λι άλλόζον τετραδιάσια με Μόρτον, Άφρισμένο Κόμα, Κίρια και Κοροχαλάσρα, μέσον Διαπλάσεως. Δέχονται;

Προκρησάο διαφωτισμόν καρτών (το-πίων). Πρόθεσρ. δόηγορ. άμμερ. 2 δρ. Δίσις: Α. Στανέλον, Νηρηδόν. 120 Καλλιθέαν Άθωνών.

Κόκκινος Διάβολος /ΚΗ'—534/ 2 δρ. Δίσις: Α. Στανέλον, Νηρηδόν. 120 Καλλιθέαν Άθωνών.

εμπόται, πρέ κανότς ΥΓΧΡΑΙΜΙΑ. ΤΙΣ /ΚΗ'—536/ ΠΑΤΡΑ-ΓΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τμήμα Άντισπασοπίων. Δεχόμεθα άντιπροσάσεις από συλλόγους και άνδρομπαίς.—Ο τών άντιπροσάσεων: ΟΔΙΑΣΙΝΟΣ ΣΥΓΡΑΦΟΣ

Τμήμα Δικωνόματων. Έτοιμασθητέ! Προσέχω Α' μέγας άναγραμματισμός. Ο τών διαγων. ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΗΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—537/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—538/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—539/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—540/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—541/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—542/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—543/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—544/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—545/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—546/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—547/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—548/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—549/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

ΕΥΑΜΟΓΟΣ « ΝΙΚΗ » ΗΡΑΚΛΕΙΩΝ /ΚΗ'—550/ Νάσραξ Μισοβίλ. σού εδύομαι έση πολλά και εδύοχθ διά τό γενέθλιό σου. ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ